

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 stycznia 2014 r. powódka K. C. wniosła o zasądzenie od pozwanego T. (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 10.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez powódkę krzywdę będącą następstwem uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia w związku ze zdarzeniem komunikacyjnym oraz kwoty 203,88 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia i kosztów postępowania (k. 1 – 8 pozw);

Pozwany TUZ Towarzystwo (...) z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew z dnia 3 marca 2014 r. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania (k. 74 – 76 v).

Pozwany wskazał, że wysokość zadośćuczynienia i odszkodowania nie zostały przez powódkę udowodnione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2012 r. w P. miała miejsce kolizja drogowa z udziałem powódki. Sprawcą zdarzenia był inny kierowca, którego pojazd uderzył w auto powódki. W momencie zdarzenia powódka miała zapięte pasy bezpieczeństwa (k. 20 – 21 – notatka policyjna)

W dniu 3 grudnia 2012 r. w związku z odczuwaniem dolegliwości karku i szyi, powódka udała się do P. U. – O., gdzie stwierdzono u niej skrócenie odcinka szyjnego kręgosłupa. Na okres trzech tygodni założono powódce kołnierz ortopedyczny (k. 22 karta informacyjna z izby przyjęć).

W okresie od 3 grudnia 2012 r. do dnia 5 marca 2013 r. powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim, a od dnia 11 lutego 2013 r. do 1 marca 2013 r. korzystała z rehabilitacji wC. R. w K. (...).

W październiku 2013 r. także korzystała z rehabilitacji w przychodni ortopedycznej (k. 36 – 50 dokumentacja medyczna, okoliczności bezsporne).

W związku z wypadkiem, powódka musiała pokryć koszty kołnierza ortopedycznego i zakup leków w łącznej wysokości 203,88 zł (k. 51 – 54 faktury)

Powódka nie otrzymała dotychczas żadnej kwoty od pozwanego Towarzystwa (...). Decyzją z dnia 18 kwietnia 2013 r. pozwany odmówił wypłaty świadczenia powódce argumentując to brakiem związku przyczynowo – skutkowego między zdarzeniem a zdrowiem powódki.

(k. 59 – 61 pisma pozwanego)

Pismem z dnia 31 października 2013 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 7500 zł tytułem zadośćuczynienia i kwoty 450,75 zł tytułem odszkodowania (k. 62-66).

Powódka ma 49 lat. W dacie zdarzenia jak i obecnie pracuje w sklepie (...) w charakterze sprzedawcy. Jej miesięczne dochody to kwota ok. 2100 zł netto. Powódka samodzielnie prowadzi małe gospodarstwo rolnicze, nie ma nikogo na utrzymaniu.

Powódka obecnie nadal odczuwa dolegliwości bólowe, które pojawiły się w 2012 r. i korzysta z fizjoterapii w związku z wysunięciem dysku, lordozą szyjną, zwyrodnieniem krążka międzykręgowego szyjnego (k. 386 – 388 karta badania z dnia 4 marca 2019 r.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: opinii biegłego z zakresu t. K. K. (k. 258 – 258v), opinii uzupełniającej (k. 291 – 291v), opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego R. R. (k. 311 – 320), opinii biegłego

neurologa E. K. (k. 353 – 359), dokumentów złożonych do akt sprawy, nie kwestionowanych wzajemnie i przesłuchania powódki w charakterze strony (k. 384 – 384v).

Powyższym dowodom Sąd dał wiarę, w szczególności ustaleniom biegłych lekarzy co do wysokości uszczerbku na zdrowiu powódki, dolegliwościom towarzyszącym doznanemu urazowi oraz ustaleniu przez biegłego z zakresu ruchu drogowego faktu zapiętego pasa bezpieczeństwa u powódki, co wskazuje na brak jej przyczynienia się co do rozmiarów doznanego urazu.

Także zeznania powódki Sąd ocenił jako wiarygodne bowiem nie pozostawały w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zostało udowodnione co do zasady, a w części także co do wysokości.

Swoje roszczenie powódka opierała na podstawie art. 444 par. 1 kc i art. 445 par. 1 kc, zgodnie z którymi w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty (...). Na żądanie poszkodowanego Sąd może przyznać mu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Na powódce ciążył więc, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu (art. 6 kc) obowiązek wykazania, że zdarzenie komunikacyjne z dnia 30 listopada 2012 r. wpłynęło na jej stan zdrowia, a więc udowodnienie powództwa co do zasady, a ustalenie wysokości zadośćuczynienia pozostawało w sferze oceny Sądu z uwzględnieniem bogatego orzecznictwa wypracowanego na tle tej problematyki.

Na okoliczność zakresu obrażeń doznanych przez powódkę i ustaleniem czy dolegliwości wskazane przez nią pozostają w związku ze zdarzeniem z dnia 30 listopada 2012 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu o. t.K. K.. Biegły ten, na podstawie przeprowadzonego badania powódki i oceny zebranej dokumentacji jej leczenia uznał, że w wyniku wypadku powódka doznała skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa. Jednocześnie zauważył, że przed wypadkiem u powódki rozpoznano zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, które mogły ale nie musiały objawiać się dolegliwościami bólowymi i wypadek mógł wyzwolić lub nasilić dolegliwości bólowe. W ocenie biegłego nie ma zagrożenia pogorszenia stanu zdrowia powódki w związku z tym wypadkiem, a uszczerbek na zdrowiu biegły oszacował na 5%. Opinia biegłego była kwestionowana przez pozwanego, który zakwestionował ustalony przez biegłego procent uszczerbku zdrowia powódki. W opinii uzupełniającej biegły podtrzymał dotychczasowe ustalenia i wnioski końcowe.

Kolejny biegły z dziedziny neurologii E. K. także określiła 5% stopień uszczerbku zdrowia powódki w związku z zaistniałym zdarzeniem i wskazała na bezpośredni związek między wypadkiem a jej dolegliwościami. Biegła również ustaliła, że wypadek mógł wyzwolić u powódki dolegliwości związane ze zmianami dyskopatycznie – zwyrodnieniowymi odcinka szyjnego.

W ocenie Sądu opinie biegłych są materiałem dowodowym nie podważonym skutecznie przez strony i mogą stanowić podstawę ustaleń w zakresie stanu zdrowia powódki w następstwie wypadku komunikacyjnego któremu uległa.

Zauważyć należy, że powódka przed wypadkiem miała zdiagnozowane zwyrodnienie odcinka szyjnego kręgosłupa i obecne korzystanie przez nią z fizjoterapii nie wynika z przebytego urazu, a ze zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Tym bardziej, że biegły ortopeda jednoznacznie wskazał w swej opinii z dnia 2 sierpnia 2015 r., że leczenie powódki jest zakończone i nie ma zagrożenia pogorszenia stanu zdrowia powódki w związku z wypadkiem z 30 listopada 2012 r.

Bezspornie powódka nie przyczyniła się do rozmiaru szkody bowiem, jak ustalił biegły z zakresu ruchu drogowego R. R. w momencie zdarzenia powódka miała zapięte pasy bezpieczeństwa. Opinia biegłego, w ocenie Sądu została sporządzona w sposób rzetelny, a konkluzja biegłego znajduje oparcie w dokonanej przez niego analizie przebiegu tego wypadku komunikacyjnego.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze ugruntowane orzecznictwo SN i wskazówki w nim zawarte, bowiem przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów w tej mierze.

Sąd wziął pod uwagę, że wysokość zadośćuczynienia ma charakter kompensacyjny i musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość, nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i powinna być w rozsądnych granicach (vide: wyrok SN z dnia 24 czerwca 1965 r. I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz.92).

W ustaleniu wysokości zadośćuczynienia, którego przyznanie zależy od uznania Sądu, obowiązuje także zasada miarkowania wyrażająca się w uwzględnieniu wszystkich okoliczności i skutków stanu zdrowia, a celem zadośćuczynienia jest wyłącznie złagodzenie doznanej krzywdy.

Sąd bierze również pod uwagę takie okoliczności jak wiek poszkodowanego, czas trwania cierpień, stosunki majątkowe i poziom życia w miejscu zamieszkania poszkodowanego.

Te wszystkie okoliczności w konfrontacji z dolegliwościami, które powódka doznała w wyniku przedmiotowego zdarzenia, pozwoliły Sądowi uznać, że zasądzona kwota nie jest ani rażąco wygórowana, ani też rażąco niska i odpowiada uszczerbkowi na zdrowiu powódki ustalonemu przez biegłych.

Jednakże dalej idące żądanie powódki w zakresie zadośćuczynienia Sąd oddalił jako niewspółmierne do poniesionego uszczerbku.

Co do wysokości odszkodowania Sąd ustalił je na podstawie przedłożonych faktur, potwierdzających wysokość wydatków na leczenie w kwocie 203,88 zł wraz z odsetkami od dnia wytoczenia powództwa.

Odsetki od kwoty zadośćuczynienia Sąd przyznał od dnia wyrokowania, bowiem zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem (vide: wyroki SN: z dnia 4 września 1998 r. II CKN 875/97, z dnia 8 grudnia 1997 r. I CKN 361/97, z dnia 9 stycznia 1998 r. III CKN 301/97, z dnia 9 września 1999r. II CKN 477/98), ustalenie wysokości zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, jego jednorazowość oraz nadal waloryzacyjny charakter odsetek uzasadnia przyznanie ich od daty wyrokowania przez sąd pierwszej instancji.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.

Rozstrzygając o kosztach postępowania Sąd zlecił ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu w oparciu o przepis art. 108 par. 1 kpc przyjmując za zasadę stopień uwzględnienia roszczenia w stosunku do pierwotnego żądania zawartego w pozwie.